

Aç Kurtların Sofrasında Din

Nureddin Yıldız'ın 12.04.2009 tarihli (73.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Aziz kardeşlerim,

Müslüman olmamız sayesinde inşallah cennetlerde ebedî kalacağız. Müslümanlığımızın bize kazandıracığı şey ebedî cennetler, diğer taraftan da ebedî cehennemden kurtuluştur.

Müslüman olmayı Allah'ın bize nasip etmesiyle birlikte kazandığımıza bakıldığında, Müslümanlığımızın yani İslam'la şereflenmemizin kıymetini biliyor olmamız lazımdır. İslam'ın kıymetini bilmek Müslüman olarak yaşamak anlamına geldiği gibi sayesinde cennetlerde ebedî kalacağımız İslam'a ne kazandırdığımız da önemlidir.

İslam bana ebedî cennet kazandırdı ama ben bu nimete ne karşılık verdim?

Ezanı okununca namaz kıldım desem bu benim için olan bir şeydir, Müslümanlığımın gereğidir zaten. Ramazan orucu, hacca gitmek de benim kendime yatırımdır, İslam'a değil. Çocuğumuzun başörtülü olması dahi insanın kendisi içindir, başını örtmese cehenneme girer. Ancak mesela dinim için can verdiğimi söyleyebilirim ya da uğruna yıllardan beri yollardayım dersem bu dinim için bir şey yapmaktır. Üç çocuğu olan birinin üçünü de Hazreti Meryem gibi, Allah'a adanmış olmasıdır din için bir şey vermiş olmak. Çocuğu iffet için meydanlara çıkabilen, haykırabilen biri olan kimse İslam'a Meryem gibi bir kurban vermiş demektir.

Müslümanlık zaten namaz kılmaktır, oruç tutmaktır, hacca gitmektir. Hacca gitmemiz ve oruç tutmamız gibi ibadetlerimizi Müslümanlığımız üzerinde Allah'ın nimeti olarak görmemiz gerekirken bizim Allah'a ve dinine ikramımız olarak mı göreceğiz? Hayır. Müslümanlık olarak bizler İslam'dan neler elde ettiğimizi ve diğer yandan ebedî cennet -ondan önce huzurlu bir dünya hayatı- ile bizi şerefliendiren dinimize ne verdiğimizi hesaplayacağız.

Bir insan yalnızca gününü düzenli şekilde yaşayabilmesi, günün beşe bölünmüş olması, yemeğin düzenlenmesi ile yaşadığı huzurlu hayatı sayesinde dahi İslam'dan pek çok nimet görmüştür. Ahirete gelinceye en büyük kazanç yaşanacaktır.

Bunca nimetlerin yanında bizim de İslam'a ne kazandırdığımızı, onun için neler yaptığımızı çokça düşünmemiz lazımdır.

Bu hususta ashab-ı kiramı örnek olarak görmeliyiz. **Bakınız, hiç ashab-ı kiramdan olup da Medine'ye hayranlığından dolayı Mescid-i Nebî'nin direklerine yapışık kalan birini duydunuz mu? Ya da "ben Resûlullah'ı çok seviyorum, ne ölüsü ne dirisi, ondan ayrılmam" diyeni? Bilal-i Habeşî onun en vefalı dostlarındandı, Efendimiz'in vefatından sonra "ben onun en iyi dostuydum, emekliliğim gelene kadar bu şehirden ayrılmam" demiş miydi?**

O sevdikleri şehri, biricik Medine'yi neden bırakıp gittiler? Hâlbuki Medine'de kırılan bir rekât namazın bile dünyanın başka herhangi bir yerinde kılınan namazlardan çok daha üstün olacağını da biliyorlardı. Onlarca defa neden haccetmediler? Mesela Ömer bin Hattab niçin imkânı olduğu hâlde çok fazla umre yapmamıştır? Mekke'yi sevmiyor olabilir miydi? Neden bırakıp gittiler?

Cahiliye hayatından geldikleri, bataklıktan geliyor oldukları için İslam'ın ve onun gülistanının kıymetini biliyorlardı. Dinleri için yapacakları şeylerin imkânlarını arayıp yollara düştüler. Yaya, çıplak ayak, belki karınları aç olarak binlerce kilometre yol yürüdüler; bir kişi Müslüman olsun, İslam'a biraz da olsa katkıları bulunsun diye.

Müslüman'ın dinine bir şeyler veriyor olması lazımdır. Hiçbir şey yapma imkânı olmayan Müslüman bile en azından duruşuyla dinine hizmet eder, iyi örnek olur; yalan konuşmayarak, ibadetinde düşkünlüğüyle, üzerine düşen kul haklarına dikkat ederek. İyi insan olup duruşunu dininin reklâmına çevirmek de nihayetinde bir hizmettir.

Olmamız gereken buyken bir de düşünün ki dinimize zarar vermek... Kişisel tutumlarımız, kabalıklarımız, yanlış hareketlerimiz, yalanlarımız, sözünde durmayan diye bilinmemiz yüzünden çocuklarımızın bile İslam'dan soğuduğunu, her gün İslam'a yeni birilerini kazandırmamız gerekirken öz çocuklarımızın bizim yüzümüzden nefret ettiğini; yukarıdaki duruma karşı bir de bunu düşününüz. Müslüman'ın böyle bir ihtimalde dinine verdiği zararlar kâfirin dinimize verdiği zarar ölçülemeyecek kadar farklıdır. Kâfirler olsa olsa minarelerimizi yıkabilir, camilerimizi yerle bir edebilir, bizi öldürebilirler; zaten şehitlik emelimizdir, kavuşmuş oluruz. Kâfirin yaptığı nihayetinde Müslüman'a kazandırmaktan ibarettir.

Fakat zararı veren Müslüman olduğunda bunu telafi etmek diğeri gibi değildir. Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellem Efendimiz hepimizin kulaklarımıza küpe, gözlerimize sürme etmemiz gereken muhteşem bir ikazda bulunmaktadır: "Müslüman'ın dinine verdiği zarar, iki aç kurdun bir koyun sürüsüne verdiği zarar gibidir."

Köy hayatını bilenler bu hadisin söylemek istediğini pek kolay anlayacaklardır. Hikmeti şudur: Mesela tilkiler küme girip tavuk çalabilirler ama kurt böyle bir şey yapmaz, kümesteki tavukları öldürmedikçe oradan ayrılmazmış. Yemek için değil, boğmuş olmak için öldürmüştü. Tilkinin amacı karnını doyurmakken kurt itlaf edermiş. Koyun da kurdun eline düştüğünde kanını akıtır, boğulduğuna ikna olur, daha sonra yemeğini yer de gidermiş. İki kurt bir araya geldiğinde de bir boğma yarışı yaparlar, sürüyü tamamen boğmadan yemeğe başlamazlarmış. Saldırışı açlığından değil, yaratılışı boğmak için.

Bu hikmeti, mezkûr hadis-i şerifin şerhlerinden de öğrenebiliyoruz. İşte Resûlullah aleyhisselam Efendimiz böyle bir örneği kullanıyor.

Hepimiz boynumuzu büküp bu hadis-i şerifi düşünmeliyiz. İslamiyet'in hâlini görüyoruz. Bir imamın, müezzinin, din dersi öğretmenin tencere-çorap sattığını düşününüz. Bir hocanın, cemaatinin önünde sigara içtiğini, sarıklı birinin üç sözünden ikisinin doğru olmadığını ve insanların da ona bakıp doğal olarak dinimiz hakkında düşüncelerini oluşturduklarını düşününüz. Müslüman dinine zarar vermeye başladığında iki aç kurdun bir koyun sürüsüne verdiği kadar fazlasını işte böyle verebilir.

İnsanlar çocuklarını Kur'an ehli yapmayı neden istememektedirler? Zeki çocuklar ebeveynleri tarafından uçak mühendisliğine layık görülmektedirler de hafızlığa neden layık görülmemektedirler? Hafızlığa 'layık' görülenler neden liseyi bile itme-tekmeye bitirmiş çocuklar olmaktadır? İnsanlar iki yüz sene önce çocuklarını medreseye elleriyle teslim ediyorlardı da şimdi beş yıldızlı otel ayarında kurslara çocuklar yalvarıldığı hâlde niçin gelmemektedirler?

Söz konusu ebeveynlerin hepsi Kur'an düşmanı mıdır ki? Bu tespitin altını kurcalamak gereklidir. Suç hep Siyonizm'de mi!

Çünkü çocuğunu hafız yaparsa şayet, o çocuk şunun bunun ölmesini bekleyip birkaç kuruşa Fatıha okuyacak, sadakayla yaşayacak, bunu biliyor! Maç olduğu günlerde imamın da namazı çabuk kıldırıp televizyona yetişmeye çalıştığını gören Müslümanlar, kendileri ile onlara imamlık edenler arasında bir fark göremediğinden, semtindeki hacı efendi bir esnafı pazarlık etmeye gerek olmayacak kadar güvenilir göremediğinden, dini kurtlar boğup tükettiğinden Müslümanlar çocuklarını hafız yapmak istemiyorlar.

Çocuğunu sabah namazına kalkmadı diye döven babayı o çocuk ertesi gün aile meclisinde babasını yalan konuşurken yakaladığı için, dinimizi boğa boğa yalnız bıraktığımız için yeni nesil ezanı sevdiği hâlde İslam'a sıcak bakmamaktadır. Öyleyse her Müslüman'ın dininin hizmetçisi olmasından hareketle zarar vermelerin de önünü kesmek lazımdır. Çünkü Müslüman zarar vermeye bir başladığında onun verdiği zararlar ne Siyonizm ne Haçlılar yarışabilmektedir. Haçlılar İslam topraklarını defalarca işgal etmişler ama Müslümanlar'ın çocuklarının hafız olması azmini kıramamışlardır.

Ezanın mübarek cümlelerinin tekrarlanması senelerce hapse girme, jandarmadan dayak yeme cezasına uygun görüldü ama ezan engellenebildi mi? Ama evladına ezanın azametini hissettirmeyen, dinlediği şarkıyı bile kapatacak kadar değer verdiğini göstermeyen anne-baba, ezanı yasaklayanlardan daha fazla darbeyi vuruyor olabilir. Nitekim ezan yasaklandıkça kalplerde gür bir ateşe dönüşmüştür, Kur'an okumayı yasaklamak müminler için adeta Kur'an okumaya teşvik olarak görülmüştür. Fakat Kur'an düğünlerde ve cenazelerde ücret karşılığı okunup birilerinin kazanç kaynağı hâline getirildiği günden beri kitabımızın bundan gördüğü zarar, okunmasının kanunen yasaklandığı zamanlarda aldığı zarardan aşağı değildir.

Müslümanlar "şu adam kesin hafızdır, yürüyüşteki heybete bak" dememektedirler. Hafızlarda heybet ve vakar kalmamıştır. Müslümanlar Kur'an'dan soğumuşlardır. İslam'ın temizlik dini olduğu daima söylendi ama kapıdan çıkar çıkmaz caminin bahçesine tüküren hacı efendiler yüzünden insanlar, İslam'ın temizliğinden şüphe eder oldular. Hacdan dönen hacı efendiler anlatacak başka bir şey bulamamış gibi, ne medeniyet ne minare görmüş gariban Afrikalılar'ın yanlış hareketlerini buradaki insanlara anlattı durdular. Araplar şöyle pis, böyle pis diye anlatırken lekelenenin haccın azameti olduğunu, bütün o anlatılan olumsuzlukların İslam'a fatura edileceğini hissedememek o hacı efendilerin kabahati olarak kaldı. Sanki İstanbul'da ayağına basan hiç yokmuş gibi...

Aç kurt dinini boğmaya çalıştı!

Elbette sadece bu kadar değil. Efendimiz aleyhisselam, bu boğma durumunu iki gerekçeye bağlıyor: Mal ve makam hırsı. Bu ikisi yüzünden din yıpratılmaya bir kere başlandı mı Müslüman canavarlaşır. Allah'ın haramlarından herhangi biriyle karşılaşan Müslüman, sözgelimi faizi gevşetmeye başlar veya kumar olan bir şeyi evine sokarsa onun o anda yaptığı hareket, işte tam da aç kurdun koyuna saldırdığı anki harekettir.

Bu yüzden mal-servet ve makam-şöhret imtihanımız yalnızca kendimizi cehenneme düşürmemiz boyutuyla kalacak hastalıklar değildir. Evet, mal ve makam yüzünden insan kendini cehenneme sürükleyebilir; bir de düşününüz ki Müslüman, kötü örneği veya haramlardan birinin yayılması sebebiyle dinini boğmak ve kendinden sonrakilere kötü örnek olmak suçundan dolayı Allah'ın huzuruna çıkacaktır.

Çocuğuna, sözünü dinleyen yakın akrabasına, onu izleyen kitlelere bir hastalığı bulaştıran ve sırf bu yüzden İslam'ın hassas bir meselesinde gevşekliğe sebebiyet veren bir insan sonuç olarak ümmet-i Muhammed'in durumunda zayıflığa neden olmuş ve oluşan fitnenin yıllar içinde ne kadar yayılacağı belli değil, verilen tavizler, işçilerine yanlış örneklikler, yakılan sigaralar, tutulan kadın elleri... bunlar yüzünden insanların ne kadarının yüzlerce sene içinde aynı yanlışları tekrar edeceği belli değil. Ve kıyamet günü bu işleri yapanların tamamının kasabı olarak dirilmek vardır!

Tıpkı Anadolu'nun ücra bir kasabasında kimse bir şeyden haberdar değilken insanlara ilk defa selam veren bir memurun, 'selamunaleyküm' diyen bir doktorun orada insanların selama başlamasına vesile olması ve yıllar içinde sayısız defa selam verme sevinçinin işlenmesiyle oluşacak sevap hasılatını kendi hesabında bularak dirileceği gibi.

Dinimizi boğuyor muyuz yoksa dinimizin fidanını mı suluyoruz, çok dikkatli olmalıdır.

Mal ve makam hırsı yüzünden dinimize zarar vermemiz çok büyük bir afettir. Hâlbuki malımızı ve elimize geçirdiğimiz makamlarımızı Allah'ın dinine hizmet ettiriyor olmamız lazımdı. Bir yerde şef olan, işçi olana nispetle dinine daha fazla hizmet etmeli, işçiye "hadi namazına git, ben senin işini idare ederim" demeliydi. On kişinin başında bulunan birinin şef oluşunu melekler de hissetmeliydi, "bu şef geleli beri fabrikada namaz kılan sayısı arttı" demeliydiler. Bir devlet dairesinde kapıcıyla o birimin başındakinin mümin ve namaz ehli olduğu belli olmalıdır. Denmelidir ki o namaz kılan birim müdürü geldiğinden beri dairede evraklar aksamıyor. Kimseden yarın gelmesi istenmiyor, rüşvet istenmiyor denmelidir. Cuma namazı kaçırmayan, ramazan orucunu da tutan bir müdür geldiğinden beri dairede rüşvetle ilgili hiçbir değişim olmaması yaşanmamalıydı.

Böyle bir insan öldükten sonra cenazesinde ardından "merhum" denmesi sadece bizi aldatır, hesap meleklerini değil. Allah Teâlâ insanların birbirleri hakkında ne dediklerine inanacak mı?

Bir Müslüman, dini için 25 yıldan beri ne yaptığı sorusuna "25 yıldır namaz kılıyorum" diyebilir mi? İyi ki kılıyorsun bari, sen kılmasan namaz bitecekti! Önemli olan kaç kişiyi namaza alıştırmaktı. Hiç içki içmemiş olmak dinimize hizmet adına sayabileceğimiz işlerden biri değildir; kaç içki sofrasını engellemiş olmamızı sayabiliriz. Dinimize verdiğimiz faydanın da zararın da muhasebesi yapılmalıdır.

Çocuklarımız veya talebelerimiz istediğimiz konumda değilseler suçlu hemen Siyonizm'e, Haçlılar'a, papalığa, medyaya yıkmakla kurtulamayız. Doğru, dışarda kış şartları var ama evindeki soban yanıyor mu ki? Sen bir Müslüman'sın, çocukların senin ardından "babam bize hep namaz nasihati ederdi ama esnafı da bir güzel kazıklardı" diyecekler mi? Analarımız hep zembenden değerli süt emziriyorlar da her şeyi bozan sadece mamalar mı? Bu çocuğa emzirilen süt nereden geldi? Göğüsteki sütü oluşturan gıdaların ne olduğu teftiş edildi mi? Bir lokma haram mideye girince insanın kırk günlük namazını etkiliyor olur da çocuğumuza etki etmez mi hiç?

Bu din herkesin kendi defterini dürüp gerisini bıraktığı, kendinden başkasıyla ilgilenmeyen egoist bir mantıkla yaşansaydı bize kadar gelir miydi?

En baştaki örneğe dönersek, ashab-ı kiram -bizim değişimizle- Medine'nin kıymetini bilip senelerce orada kalsalardı, Mekke'dekiler de Kâbe'nin dibinden ayrılmazlardı biz nasıl Müslüman olacaktık? Ashab-ı kiramın o hâline bakıp bir de kendimizi düşünelim. Birinin yazlığı var, senelerdir her yıl gidiyor ve keyif sürüyor, marul ekıyor, çileklerini topluyor, dostlarını çağırıyor... ama o köydeki çocuklardan kaçının kurtulduğunu bilmiyor. Bir Müslüman bir yerde iki ay durur da oradaki cami cemaati fazlalaşmaz mı hiç?

Meselemiz dinimize kazandırma meselesidir. Bir Müslüman bulunduğu yerde dini rahat etmeksizin kendi ne kadar rahat edebilir? Nerde kaldı ki herkes dini üzerinden geçinir olsun... Hac ve ramazan adeta sektöre dönüştü, 'din turizmi' diye bir şey peydahlandı. Eskiden turist denince çıplaklık, bit pire anlaşılırdı, turizme din de dâhil oldu. Ama hacı da turist mantığıyla Mekke'ye giderse gidişine de din turizmi derler...

Bu gidiş iyiye doğru değildir. Dinimizi beslemek değil, boğmaktır bu.

Bir insanla selamlaşan, hısım-akrabası olan, ticaret yapan; hepimiz birbirimizden mesulüz ve müminlerin birbirinin kardeşi olmaları bu demektir. Allah Teâlâ bizi birbirimizin sorumluları olmamız için birbirimize bağlamıştır.

Yaşadığımız zamanın en önemli sıkıntılarından biri konumuna gelen bu durum için öyle bir hâldeyiz ki dinimize yalnızca zarar vermemeyi başarabilirsek bu bile kâr sayılacaktır. Nice insan sakalı, sarığı, okuduğu ayet yüzünden dahi dinine zarar verebilmektedir. İnsanlara cenneti-cehennemi anlatan bir durumun ardından başka bir zaman yalan söylediği görülen biri hakkındaki bu tespit yüzünden,

okuduğu ayetlerin yok sayılması sonucu doğabilmektedir. Fakat aslında bu tavır da yanlıştır: Çünkü ayetin sahibi Allah, hadisin sahibi Peygamber aleyhisselamdır.

Ancak her hâlıkârda mihraba geçen, ezan okuyan kimse Allah'tan korkmalı, dinini boğmaktan Allah'a sığınmalıdır. Bir makama geçtikten sonra o makamı dinine hizmet ettirmesi gerekirken dinini o makamın hizmetkârı hâline getiren, Müslümanlar'ın din duygularından yardım alıp daha sonra konumunun menfaatlerinden destek dinine hizmet etmeyenlerin yaptığı dini boğmaktır.

Biz dinimizin hizmetkârıyız. Bir kişinin daha secdeye kapanması için yıllarca uğraşmaya hazır olmalıyız. Lâkin bir kişinin secdesi de bizim ihmaliz veya yanlışımız yüzünden engellenir, bir Müslüman bizim yüzümüzden selamı bırakır, gevşekliğimiz yüzünden bir genç zinaya düşerse bunun hesabından da sorulacağız.

Kimsenin dini boğmaya hakkı yoktur.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.